

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

B R E F: ifrån Fru Gustava Eleonora Lindahl till sin Far,
Kongl. Bibliothecarien C. C. Gjörnell; dat. Norrköping,
den 16 Jan. 1792.

Innehåll:

- 1) Granlätet och Ömheter. 2) Flyt. 3) Sällskapet von Brinkman.
4) Besöket hos Prof. Lidén. 5) Förtrojade Ömheter.

Lilla af hjertat öfskade Söta Far.

Älslig kan jag beskrifva min glädje öfver min Söta Fars graciösa
Bref: det var så öfverallt vackert, at jag ej kan med et enda ord för-
klara så mycket om glädje och erkänsla, jag i det innersta af
mitt hjerta känner; och min Söta Fars intereganta Relation om
Gifternälet var för mig det mäkt förtrojande. Gud gifve nu
det unga Paret en beständig glädje och sällhet, som aldrig kan
trötta i så ädla och goda hjertan! Men det kostar på mig at
höra, det min Lilla Sväger varit så illa sjuk af en terrible
Förkyllning. Dock vil jag hoppas, at den habile Doctor Hallman
snart kommer bort den desobligeante Febern.

Nu får jag berättta min Lilla Söta Far, at unga Hrn Brinkman
gjort öf den äran; men det var iomiguet då han kom: det var
fjelra Fretton-dagen, då hela vår släkt var buden at tillbringa
aftonen hos öf. Hrn kom half 8 och i sällskap med Herr Sten.
Vi hade då redan ätit middag, och jag var allierad med at
arrangera Bordet til quällen, för at sedan kunna vara klädd
at tuga emot främmande. Hrn kom in med sin vanliga
forthet och frågade Jungfru denna, som lyckligt vis då för
momenten var i rumet utanföre Salen, och frågade med
vivacitet: "Skal här blifva Bröllop"? Nej, svarade Jungfru denna.
"Skal här blifva Herrnöl"? Nej, fick han åter til svar. — Jag
fåg utanföre et stort Bord dukadt, fode han, och hvad skal det
blifva då? — Jo, min Herr, svarade Jungfrun, Herrskapet skal
hafva främmande til quällen. Hå! fode han, då kan jag få vara
med! och skrattade. Jag, som stod rädd imanföre som en
Hare.

Collectio
Gjörnelliana.

klare, at han ej skulle få se mig i min deshabillee, kunde ej hålla mig för at skratta åt deras conversation; och det var ej frunt at gramt känna igen honom: han fortsatte tal och småskrätt sade mig straxt: å det är unga Drinkman. — Men min första reflexion var: huru kommer han at vara här i Staden? — Hr Sten var deremot oppositum emot den Drinkman: ty han stod bakom hans rygg, och sade aldrig et ord. Je följde straxt upp til dindahl i våra rum, och voro där en liten stund, medan jag lyckligt vis fick stjälta mig utur arestern för at klåda mig en hätt. — men han hade angeläget at gå bort en liten stund förut. — Sedan kommo de åter, och voro ganska kort kvar: det var underligt, ty han kom in uti, efter mit tycke, en fullkomlig Scerail, där bara unga Flickor omgäfro honom; han hade knäppt om at vända sig, ty min slägt är tillräckelig. — Men hans Person gjorde långt mera intryck på hela sällskapet. Han drog sin stöl til min plåce och begynte tala i skjett, at jag verkligen med möda kunde draga sens af et ord. När han var bortgången, frågade alla: Hvilken var den Herren? Hvilken var den Herren? — Så mycket begrepp jag ändå af hans forta discours, at han tillika med Grefve Cronstedt skulle resa til Pommern. Jag ömtkar hans fina dokamen nu i denna liftra kölden.

Nu nyss kom jag igen min lilla charmantte Farbror Liden: han är alltid lika munter och agreable, och jag har riktigt bekommit min kyss, och ändå en på koret. — Så mycket kan jag säga: intet duger han til Handelman: ty då går det intet an at vara så genereus. När jag sutit där en liten stund och språkät om Stadens bästa, gjorde jag en visite en trappa längre ner hos den älskansvärda Fru Kuhlman. Så väl hennes estimable ~~man~~ man som hon visa mig mycket vänskap, och de bådo mig båda två förmåta sin respekt til mina föräldrar. Det är visst, jag är lycklig at äga i dem så goda sanner: ty utom Professor Liden och den lilla föta Fru Kuhlman äger jag ingen at kunna tala med förtrolighet vid. Förlat

Fördit mig, bästa föta Far, at jag flutar med det jag borde begynt
med, at fråga: huru föta Mor mår? och bedja om tusen tusen
hälsningar til henne. ack! hvad min lilla Pappa är god, som
skänket mig en glad förhoppning om de föta Silhouetterne.
ack! huru många momenter skola icke förbjuras igenom
at se dessa för mit tyesta få Kära Bilder! och med samma
glädje får jag nu hoppas at i et beständigt minne få vara
innesluten, och lefra och dö

en liten lydig och tillgifven Dotter
Gustava Eleonora Lindahl.

P. S. ack! förlåt mig, aldragodaste Pappa, för et så fastligt
illa skrivet bref! men lilla Pappa har så brattom, och de
fugga gremorna gå så illa. Jag skäms ögonen ur mig, at
fända det. Vore tiden längre, skule jag rist omskriva det
genast.

